

Nå ber vi stilt

Ingrid B. Melve (2024)

Torbjørn Dyrud (2024)

F#m/A Hm F#m/A G6 Dsus4 D

1. Nå ber vi stilt, når di - ne øy - ne luk - ke Gud da
(2.) du de tryg - ge, ster - ke hen - der som rapp deg,
5. Så ber vi Gud å luk - ke si - ne hen nå rundt ditt
(6.) alt ved rom - mets åp - ne vi - du og ser på

Em/H Em7 A Dsus2 D A/C Hm F#m/A

åp - ne dem for dy - pe min - ner: De ly - set, var - me, mil - de
da du tok det førs - te ta - ket den som - men du var syv og so - la
hjer - te, slik du og var hen - der som tok en an - nens hånd, langt ut - på
oss som stry - ker deg på kin - net, som - st er det vi som kun er

G6 Em D/A Dsus4 1. Dsus4 D F#m/A

stem - mer. Mens hjer - te - slår som - mer og for - svin - ner. 2. Og kjen - ner
var - met den sto - re sø - pe sjø - ens o - ver -
dy - pet. Den var - me strø - men kom - mer, snur og ven - der. 6. Og står du
skyg - ger. Du ser oss som et varmt og gam - melt

2. Dsus4 D F#m7 G Dm Am

(2.) fla - te. 3. Så ber vi Gud å var - samt bæ - re pus - ten nå
(6.) min - ne 7. Og kan - skje ser du nå som gjen - nom tå - rer og

F#m/A Em/G Gm/Bb C#m7(b5) F#7sus4

som en som - mer - fugl med ska - det vin - ge du en gang
som un - der sjø - ens o - ver - fla - te. Svøm vi - de -

Hm F#m/A Em/G Em D/A A9sus4
 bar med som - mer - bru - ne hen - der. Du så den let - te, fly
 - re, og vi - de - re til ly - set og slipp oss nå, slik vi må slip - pe

Dsus4 D F#m/A Hm F#m/A G6 Dsus4 D
 - svin - ne. 4. Og kan - skje hus - ker du den førs - te - ten som knit - ret,
 ta - ket 8. og la vår stil - le bønn få fly, for - svin for nå er

Em/H Em7 A Dsus2 D A/C# Hm F#m/A
 glit - ret un - der vin - ter - sko - a gå - gå inn og kjenn den sam - me
 vå - re ord og hen - der tom - me, men kan - kjen - ner du den lett mot

G6 Em D/A A9sus4 Dsus4 D D.C. 2. Dsus4 D Fine
 var - men som fo - ran pei - sen, i - le stu - a.
 kin - net. Og en - nå hvil - le var - men din i rom - met.

1. Nå ber vi stilt, når dine øyne lukkes,
 må Gud da åpne dem for lyse minner:
 Det første lyset, varme, minde stemme
 Mens hjerteslaga kommer og jeg vinner.

2. Og kjenner du de trygge, sterke hender
 som slapp deg, da du tok det første taket
 den sommern du var syv og sola varmet
 den store dype sjøens overflate.

3. Så ber vi Gud å alltid bære pusten
 nå som sommerfugl med skadet vinge
 du en gang ble med sommerbrune hender
 Du så den lette, fly og så forsvinne.

4. Og kanskje husker du den første frosten
 som knitret, glitret under vinterskoa
 da du gikk inn og kjenn den samme varmen
 som foran peisen, i den gamle stua.

5. Så ber vi Gud å lukke sine hender
 nå rundt ditt hjerte, slik du og var hender
 som tok en annens hånd, langt utpå dypet.
 Den varme strømmen kommer, snur og vender.

6. Og står du alt ved rommets åpne vindu
 og ser på oss som stryker deg på kinnet.
 For kanskje er det vi som kun er skygger.
 Du ser oss som et varmt og gammelt minne.

7. Og kanskje ser du nå som gjennom tårer
 og snart som under sjøens overflate.
 Svøm videre, og videre til lyset
 og slipp oss nå, slik vi må slippe taket

8. og la vår stille bønn få fly, forsvinne,
 for nå er våre ord og hender tomme,
 men kanskje kjenner du den lett mot kinnet.
 Og ennå hviler varmen din i rommet.